

La crisi de govern fa avançar les eleccions a Àustria

El cap del partit ultranacionalista FPÖ, soci en l'executiu, enxampat en un vídeo mentre oferia favors a magnats russos

LA REPÚBLICA

Avui amb El Punt Avui

Exili amb ulls de nen

El dietari inèdit d'Artur Bladé, escrit quan tenia 10 anys i viatjava a Amèrica

116119-12018760

ESPAI PISCINES

BOTIGUES A BANYOLES I OLOT
DELEGACIÓ MARESME
Tel. 902 107 208
www.espaipiscines.com
Ens banyem?

EL PUNT AVUI + 2,50€

DIUMENGE • 19 de maig del 2019. Any XLIV. Núm. 15002 - AVUI / Any XLI. Núm. 13872 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT VOL VIURE EN

P6-8

ENTREVISTA Joan Segarra ADVOCAT DE L'EXCONSELLER SANTI VILA AL JUDICI PER L'1-0

“És evident que s’han vulnerat drets fonamentals”

IRREGULAR • “S’ha portat a terme una investigació prospectiva prohibida per la nostra legislació” **SENTÈNCIA** • “Vull pensar que no està escrita”

L'ESPORTIU

Eugenie Le Sommer, del Lió, en una jugada del partit amb Vicky Losada, a l'esquerra, i Andrea Pereira ■ EFE

Sense possibilitats per al Barça

Perd la final de la Champions contra el Lió (4-1), que és molt superior

L'Espanyol jugarà a Europa dotze anys després. El Girona torna a 2a

Nacional P10-12

Junqueras no descarta investir Pedro Sánchez

Puigdemont insta a votar JxCat tant en les europees com en les municipals

#CATALUNYALLIBERTAT ELECCIONS

L'anàlisi de P14

Barcelona

Marcats pels futurs pactes

137277-1127258w

Farré accessibilitat

pujaescales
tel. 609 314 500 www.farre.es

EL PUNT AVUI
Avui, a partir de les 15.00 h

T'has perdut el judici de l'1-0? El cap de setmana te'l repetim. Avui, a partir de les 15.00 h

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Eleccions

Si hi ha campanya electoral va bé pensar en Simone Weil, una de les mentes més lúcides i sensibles del segle XX. La

Weil (1909-1943) va morir escandalosament jove, als 34 anys, però va tenir temps de fer moltes coses. Va estudiar filosofia a la cèlebre École Normale Supérieure, on va obtenir millors notes que l'altra gran Simone de la cultura francesa, Simone de Beauvoir. A diferència de Beauvoir, però, Simone Weil va fugir dels ambients de la intel·lectualitat marxista de París per explorar de primera mà la condició obrera (va treballar a la Renault) o els moviments revolucionaris (es va allistar a la columna Durruti durant la nostra guerra civil). Cap militància o entusiasme inicial li va fer perdre la capacitat crítica ni la voluntat de trobar el sentit profund de l'experiència humana. El seu pensament, proper als de Bernanos i Camus, és vist avui com l'intent honest i valent de reformular un humanisme d'arrel cristiana enmig de les grans

Hem acceptat que ens vinguin llibertat de propaganda per llibertat d'expressió

turbulències ideològiques del seu temps, les que es van materialitzar descarnadament a la guerra civil espanyola i la segona guerra mundial. Simone Weil va entreveure les limitacions de les grans idees revolucionàries a la pràctica i la facilitat de l'individu d'acabar engolint per dogmatismes col·lectius. I va veure, també, les insuficiències de la democràcia. Va adonar-se molt aviat que el sistema de partits, sindicats, etc., tendia fàcilment a pervertir el sentit profund de la llibertat d'expressió per reduir-lo a tota una altra cosa: la llibertat de propaganda. En aquests dies de soroll preelectoral es nota fins a quin punt hem acceptat que ens vinguin llibertat de propaganda per llibertat d'expressió. Les batalles electorals d'avui dia exacerbem la retòrica d'adular els fidels i renegar dels contrincants. Més que de guanyar es tracta de derrotar; de trobar més virtut en no pactar que no pas en posar-se al servei de grans majories. La Simone Weil es devia veure a venir el que em deia un del meu poble: "No em preguntis per qui votaré, noi. Jo no voto mai per ningú. Jo sempre voto contra algú!"

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Votar per correu

Me'n vaig uns dies. Ho notaran per la meua absència en aquesta pàgina. La gran Imma Merino, que sempre ha llegit alguna cosa que vol comentar, em substituirà.

L'expedició m'ha obligat a votar per conducte postal en les eleccions de diumenge que ve. Em vaig personar a l'oficina de Correus per complir els tràmits amb una antelació que vaig considerar suficient: un mes. Em van fer omplir uns documents, em van verificar la identitat, em van fer signar en una pantalla electrònica... Jo tinc la firma en direcció vertical, la *y* m'hi porta. Les pantalles tàctiques estan regides per l'horitzontalitat. Com si el castellà, idioma per al qual semblarien pensades, no fos ric en is gregues, jotes i ges. Potser és un invent oriental, japonès per exemple. Però que no escriuen de dalt a baix els japonesos? Sempre supero els límits. La repetició és obligada. Em queda un gargot estrafet, ridícul. No hi ha cap document identificatiu, ni passaport, ni DNI, ni permís de conduir, ni un acusament de recepció que contingui la meua marca gràfica. Només els contractes,

“Diuen que el sufragi és “sagrat” però no s’ho acaben pas de creure

però quant temps fa que no signo contractes? Vaig preguntar a l'empleada de Correus que em va atendre si li devia alguna cosa. Va fer un somriure. No s'ha de pagar res, i això que hi havia hagut despesa de tinta i de grapes. Hi ha molta gent que vota per correu. Deu costar una picossada a l'Estat.

L'empleada em va dir que ara em limités a esperar: rebria a casa les papeletes, els sobres i les instruccions. Després hauria de tornar davant seu per expedir la meua tria en forma de certificat a la mesa que em correspon i que diumenge no podré visitar.

Vaig anar a casa i em vaig disposar

a esperar. La documentació promesa em va arribar dijous passat. I si hagués avançat el viatge? O: que potser Correus o els gestors electorals sabien quan sortia i em van deixar per a l'últim moment? No els ho havia pas dit, és clar. Una mica més i no voto. La catxassa burocràtica és símptoma que, per molt que diguin, el fet de votar no és tingut a Espanya per “sagrat”. Ve d'una inèrcia ancestral. No del franquisme, com alguns diuen: de molt més antic. Fan gruar el tràmit de votar com et fan esperar en una cua o per reclamar-te una pòlissa. Després passa que s'alarmen davant d'urnes no previstes i peguen la gent. Les altres, tampoc les acaben d'observar amb afabilitat. La Junta Electoral ho prohibeix tot per instint autoritari. L'altre dia va impedir Oriol Junqueras de participar en un debat des de la presó perquè hauria alterat la rutina de l'establiment i els seus funcionaris. La retreta és, ella sí, sagrada i passa per damunt de drets fonamentals. *Retreta* és un terme militar.

Els tràmits són fets. Ara, que els sobres arribin a la mesa. Fins aviat.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (Director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/tyzvz2>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

No ho han paït

Si una gran part del país o s'ha tornat independentista o ha desconectat de Madrid, és normal que a les seves institucions passi el mateix. I això, una cosa tan simple com aquesta, és el que ha passat en les recents eleccions de la Cambra de Barcelona. La candidatura Eines de País, impulsada per l'ANC i el Cercle Català de Negocis, hi té ara una majoria absoluta indiscutible i aquesta setmana entrant farà públic qui rellevarà Miquel Valls a la cadira de president. Miquel Valls, rellevat per un president independentista! La Cambra de Comerç, en mans dels independentistes! Molts no ho han paït. No ho han paït perquè no s'ho van veure a venir (a mi em sembla que gran part del món periodístic, entre els quals m'incloc, tampoc), i no s'ho van veure a venir perquè era, *a priori*, molt complicat. Si de les seixanta cadires que hi ha, catorze ja no surten ni a elecció perquè són de

“L'establishment' encara se'n fa creus d'haver perdut la Cambra de Comerç, i no sabrem fins d'aquí a un temps si ho ha acceptat o no

pagament per a les grans empreses, imagini's com n'era de complicat. Però ha estat indiscutible, i aquesta setmana Eines de País té l'immens repte de tirar endavant la institució i els canvis que han anunciat. No són menors. I per això hi ha qui tremola. “S'ha acabat estar mirant sempre Madrid, l'Íbex 35 i el Pont Aeri”, advertia

aquesta setmana Joan Canadell, ex-president del Cercle Català de Negocis. Com volen que l'establishment, fins ara governant de la Cambra, que retia homenatge a ministres, no es posi nerviós? Jo no sé si la Cambra farà un gir de 180 graus, com han anunciat, o si de moment el farà de 90 o de 40 graus. Només sé (intueixo, de fet) que no els serà fàcil. Que “els de sempre” ho intentaran tot. Perquè la victòria d'Eines de País, més que la seva victòria, és la derrota de les candidatures “dels de sempre”, amb tots els matisos que vostès hi vulguin posar. Els titulars d'alguns mitjans de comunicació desprenen nerviosisme, i el desprenen també alguns comentaris del món empresarial (de la *jet set* empresarial, és clar), que haurien de saber que els independentistes també són, en el fons (és una ironia), persones normals que es preocupen pels interessos de les empreses i les persones del seu país.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

La bandera i la cartera

Una expressió antiga, de tradició i llarg recorregut diu que, darrere de la bandera, s'hi amaga la cartera i ara mateix, a l'Europa que demana el vot, hi ha partits que li fan autèntica justícia. Un d'aquests: Fidesz, de Viktor Orbán, que des del 2010 governa Hongria. La bandera? Molt airejada: la pàtria cristiana contra les hordes invasores i la premsa enemiga (independent). La cartera? Amb menys publicitat: la llei de l'esclavitud que permet a les multinacionals incrementar de 250 a 400 les hores extres anuals per treballador bo i atorgant un termini de

Amb la xenofòbia es vol ocultar o justificar l'explotació humana

fins a tres anys (!) per ser abonades. Unes 33 hores al mes, la majoria de les quals –és molt de témer en un règim falsament democràtic– s'aportaran per obligat amor a l'art. La paradoxa?: els joves, asfixiats pel clima repressor, emigren d'un país que no accepta població immigrada i en què manca personal laboral. En

què quedem, doncs? Fem extensiva la pregunta a totes les formacions que proclamen la defensa d'un projecte socialment integrador en vista de l'amenaça de l'extrema dreta. Perquè és ben cert que l'hivern demogràfic condiciona el futur: “Som com un asil d'ancians davant d'un jardí d'infància”, ha definit Emma Bonino l'Europa que mira temerosa l'Àfrica, incapaç –esperem que no– de desmuntar les mentides escampades pels Orbán del continent envellit. No perdem de vista que la bandera de la xenofòbia oculta o pretén justificar la cartera de l'explotació humana i que aquesta és la veritable crisi.

Les cares de la notícia

VICECANCELLER D'ÀUSTRIA I ULTRANACIONALISTA

Heinz-Christian Strache

Dimissió exprés

El vicecanceller d'Àustria i líder de l'ultranacionalista Partit Liberal (FPÖ), Heinz-Christian Strache, va dimitir ahir, poques hores després que fos filtrat un vídeo en què es mostrava disposat a rebre ajudes russes a canvi de contractes estatals. Una dimissió ben ràpida, no com a altres llocs.

ALCALDE VERGES

Ignasi Sabater

Contra la intolerància

La vila de Verges va ser el marc ahir a la tarda d'una multitudinària manifestació contra el feixisme i la intolerància, en protesta pels atacs diversos que els últims mesos ha rebut la població per part de grups que hi han anat a retirar estelades i llaços grocs per la llibertat dels presos polítics.

PRESIDENTA DE LA FEMCAT

Elena Massot

Reptes de futur

Quan fa mig any que presideix la fundació privada d'empresaris FemCAT, l'objectiu de la qual és elaborar propostes i generar iniciatives que ajudin al desenvolupament econòmic i social de Catalunya, Massot comenta en una entrevista quins són els principals reptes de l'entitat.

EDITORIAL

Paroxisme repressor en la fiscalia

■ L'acusació de la fiscalia contra 28 dels imputats pel referèndum de l'1-O de formar part d'una organització criminal demostra que l'ofensiva repressora de l'Estat, lluny de minvar, continua creixent. En espera de la decisió del tribunal, la simple iniciativa de la fiscalia és rocambolesca, fora de tota mida, i s'acosta al paroxisme repressiu. Tot i que no es pot oblidar que és una acusació que també afronten el major dels Mossos, Josep Lluís Traperó, i altres comandaments de la policia catalana a l'Audiència Nacional. L'acusació d'organització criminal a aquests alts càrrecs del govern Puigdemont i de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és un despropòsit. Perquè es basa en la jerarquització organitzativa, però resulta obvi que tots els governs i totes les empreses –com ho és la CCMA, encara que sigui de caràcter públic– tenen caràcter jerarquitzat. A Catalunya i arreu del món civilitzat. Motiu pel qual imputar als diversos càrrecs una condició criminal a l'hora de gestionar qualsevol afer –per controvertit que pugui ser com és el cas de l'1-O– és un evident acte de mala fe processal i d'intent de venjança jurídica.

Però no es pot oblidar que aquestes 28 persones assenyalades per la fiscalia ja estan encausades per altres delictes com ara desobediència i malversació en el procés que instrueix el jutjat número 13 de Barcelona. Un procediment absolutament qüestionable, tant per la seva opacitat com per les múltiples irregularitats processals. Afegir-hi la imputació d'organització criminal podria ser la gota que fa vessar el got d'una instrucció aberrant i totalment sospita de parcialitat i de formar part d'una bruta maniobra judicial que encobreix una veritable causa general contra l'independentisme català.

Tal dia com avui fa...

1 any

Nou govern

La restitució dels consellers dificulta el govern de Torra. El president podria fer pública avui o demà la composició del nou executiu.

10 anys

Vendes de cotxes

Els dubtes sobre els ajuts frenen les vendes. A Catalunya, els venedors no coneixen l'import de la subvenció ni com s'ha de tramitar.

20 anys

Pacte per la pau

El PNB, EH i EA signen un text que aposta per les "vies exclusivament polítiques". Ibarretxe es presenta com el garant de la pau.

Full de ruta

Jordi Grau

Justícia i raons d'estat

És molt complicat ser i actuar com un estat de dret en què es respecten els drets fonamentals de la persona i dels col·lectius, amb la utilització indiscriminada de la llei i de les institucions de l'Estat per imposar una visió única de la manera com s'ha de regir aquest estat i pretendre, a més, que les organitzacions supraestatals callin. Certament, en les democràcies en què ens emmirallem, ha succeït moltes vegades que la raó d'estat ha passat davant la mateixa llei a què diuen defensar, però generalment en les democràcies s'aixequen veus que protesten pel que és una vulneració dels drets més elementals que es diuen defensar. A l'Estat espanyol també ha succeït i fins i tot s'han justificat crims abjectes en funció de la raó d'estat. Els GAL sense anar gaire lluny. Però alguns dels màxims responsables del que va passar van ser acusats, condemnats i enviats a la presó, encara que fossin excarcerats ben aviat. Aquella Constitució del

Amb la judicialització de la política es va deixar en mans de jutges i fiscals el que només hauria d'estar en mans dels ciutadans i això és molt perillós

78 ben interpretada podria haver servit molts anys, però els que més la van criticar, que no la van votar i que la van combatre, ara se n'han erigit en defensors i per la raó d'estat comencen a fer coses que fan venir por. Que es tanquen diaris per la raó d'estat, ho vam veure a Euskadi. Ara pot passar a casa nostra. Les llibertats més essencials estan en perill a causa dels que diuen que actuen en nom de la llibertat. La fiscalia diu que la direcció de la Corporació Catalana és una banda criminal. Hi ha presos polítics i la sensació és que la sentència està dictada. La JEC diu a polítics electes què poden o no fer. Fa l'efecte que amb la judicialització de la política es va deixar en mans de jutges i fiscals el que només hauria d'estar en mans dels ciutadans, i això és molt perillós. Condicionen les eleccions amb les seves decisions que ningú pot rebatre. Europa? Sí, Europa, però potser quan parli Europa hauran tancat més polítics i mitjans de comunicació i tot plegat tindrà un altre nom que no el de democràcia plena.

Tribuna

Dolors Marín Tuyà. Sociòloga

Tenir raó o ser intel·ligent

Podem entendre la realitat de forma objectiva o subjectiva. La forma objectiva seria la racional basada en la raó, en l'objecte i en el significat, mentre que la forma subjectiva seria la intel·ligent lligada a subjecte, a sentit i a la intel·ligibilitat. En el *Globàlium* de Xirinaes *significat* és objectiu i *sentit* és subjectiu, no són sinònims. El significat reposa en els diccionaris, les enciclopèdies i les bases de dades. El sentit s'il·lumina en el nostre interior després d'haver-ho llegit i entès. Entenem i trobem sentit o no, a un acudit o a un poema, quan encertem l'enigma de l'endevinalla o de les metàfores. Intel·ligència, del llatí *inter* i *legere*, significa llegir entre línies, llegir allò que no es diu o el contrari del que es diu. El sentit s'entén fent servir la intel·ligència. Hi ha qui sap pensar intel·ligentment dins d'ell mateix, i hi ha qui només sap pensar raonablement alienat en els significats externs.

LA IL·LUSTRACIÓ i la Revolució Francesa deïfiquen la raó. Kant posa la raó pura i la raó pràctica al cim del saber filosòfic

i associa llibertat amb racionalitat. Fins i tot postula que la llibertat és justament el seguiment de la racionalitat. Xirinaes ens ho capgira. Diu que la raó es governa pel principi de no contradicció: $A=A$, una cosa és ella mateixa (principi d'identitat) o bé $A \neq no A$, una cosa no és igual a una altra cosa (principi de no contradicció) tots dos són principis apaivagadors i esmortidors. I diu que la intel·ligència es governa pel principi de contradicció: $A \neq A$, mai dues coses són estrictament iguals (principi d'alteritat) o bé $A=no A$, cada cosa porta a dins la seva pròpia

“Intel·ligència significa llegir entre línies, llegir allò que no es diu o el contrari del que es diu

contradicció (principi de contradicció). Aquests dos principis són inquietants i generadors de vertigen, però són estimulants i vivificadors.

HI HA UNA TRISTA POLÈMICA filosòficopsicològica. ¿Es pot pensar sense paraules? ¿Què és primer: la paraula codi o la idea personal? En un món racional com el nostre domina la creença que primer és la paraula i després el seu sentit íntim. Xirinaes ens ho torna a capgirar, ja que diu que hi ha moltes paraules que no entén i moltes claredats interiors inexpressades i fins i tot inexpressables. Segons els racionalistes, cadascú es crea, més o menys inconscientment, un idioma propi o idiolecte. Però la intel·ligència humana és ràpida com una centella i quan ha creat deu signes o codis propis ja ha creat alhora cent guspires intel·lectuals encara sense nom. Ens cal saber reconèixer el sentit. Un cert sentit comú, aquella oposició intel·ligent que no governa en el món objectiu però que avisa, perquè hi veu on no es veu res, la nit transparent d'en Carles Cardó i la mà esquerra popular.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Oportunitat del republicanisme a Europa

■ Els resultats que ens varen deixar en les darreres eleccions del 28-A són el fruit de l'anhel del republicanisme català; ERC com a força guanyadora, i amb el compromís d'En Comú Podem. El PSC va quedar en segona posició, tot i que les seves accions i ideologia política el podrien identificar més com a socialista i d'esquerra que com a republicà de manera activa.

En aquestes noves eleccions del 26-A, a Europa els catalans tenim una doble aposta per internacionalitzar més la causa catalana i el republicanisme en què podem triar dues opcions compatibles: d'una banda, JuntsxCat, en què l'exili del M. H. Sr. Carles Puigdemont des del Parlament Europeu pot internacionalitzar molt més la causa i, d'altra banda, el pres polític

Oriol Junqueras, que seria el candidat a presidir la Comissió Europea amb el suport de l'EFA, Aliança Lliure Europea, conformada per 43 partits d'Europa.

Una aposta sens dubte per posar a la llum pública europea el cas català, la repressió viscuda l'1 d'octubre del 2017 i la vulneració sistemàtica per part de diferents estaments de l'Estat espanyol.

MARC BLASCO MARTÍ
Barcelona

Què parlem?

■ Cadascú parla el que vol en públic o en la intimitat, només faltaria. Això és indiscutible. De totes maneres hi ha comportaments que van més enllà del que es parla.

L'actitud arrogant de l'ús del castellà al Parlament de Catalunya, sobretot en aquesta darrera legislatura per la senyora Arrimadas, és un símptoma que depassa l'ús de la

llengua. Pot ser opinable el fet que el senyor Cañas arribats a aquest punt no parli en català (segurament no en sap prou) però que el senyor González Pons mantingui pràcticament l'exclusivitat del castellà en el debat electoral per Europa de TV3 sobrepassa les decisions personals per esdevenir un menyspreu cap a les institucions de Catalunya. I, això, els catalans ho hem de tenir en compte a l'hora de veure quin polític o quina opció política defensarà els nostres interessos com a país tant si es tracta de les institucions europees com del Parlament de Catalunya, el Congrés o el Senat espanyol i els ajuntaments.

PILAR PORCEL I OMAR
Sabadell (Vallès Occidental)

El 114

■ La línia d'autobús 114 fa un servei des de pl. Gal·la Placència, travessa el barri de Gràcia fins a Can Baró i els grup

d'habitatges del c. Francisco Alegre, arribant fins a la part alta del c. Telègraf. És un servei servit per minibusos i molt apreciat pels veïns, sobretot perquè cobreix itinerari de carrers que tenen forta pujada. També fa servei als associats del Casalet de la Fuente Castellana, que són persones grans i amb dificultats per a les pujades. Tenia una cadència de pas a les parades entre 10 i 15 minuts. Hem vist com s'ha implantat una línia d'autobusos grans que va des de la plaça d'Alfons X fins al parc Güell. Passen molt sovint i van gairebé buits. Molt bé, res a dir. Un servei més a la ciutat. Però des de fa poc temps hem comprovat que el 114 passa cada 20 a 30 minuts i sovint va molt ple. Els usuaris agrairíem a TMB que dotés d'una unitat més el servei; passarien més sovint i no anirien tan plens.

JORDI BUFURULL GALLEGO
Barcelona

La frase del dia

“Les investidores a vegades es fan esperar, tindrem temps de parlar-ne a bastament”

Oriol Junqueras, PRESIDENT D'ESQUERRA REPUBLICANA

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

El repte d'Europa

Uns vents de canvi bufen arreu d'Europa una setmana abans que més de 400 ciutadans de 28 països puguin votar un nou Parlament Europeu. No sé si són les més importants de la ja llarga història de la UE, però sí que dibuixaran un mapa polític europeu diferent del que hem conegut fins ara. La inesperada decisió del *Brexit* el juny del 2016 no era només una qüestió que afectava els britànics sinó el començament d'un corrent disgregador que ha anat arrelant en tots els membres de la UE.

HI HALA TEORIA que el *Brexit* ha enfortit la Unió. Per les llargues negociacions entre Londres i Brussel·les, les divisions que el *Brexit* ha causat en tots els àmbits de la vida dels britànics, la incapacitat de ratificar la sortida en la data acordada, la crisi profunda del govern de Theresa May, que no sap com sortir de l'embolic, i les prediccions negatives sobre l'economia del Regne Unit... han evidenciat les dificultats d'una sortida que està resultant traumàtica per als interessos dels britànics. No s'acaba d'entendre com un poble que s'ha guiat més pel benefici de les coses concretes que per les ideologies de qualsevol mena hagi entrat en un laberint del qual no sap com sortir.

EL DESORI BRITÀNIC ha fet que es consolidés un afirmació europeista en els governs de molts països de la Unió que han vist els inconvenients i les complicacions d'una sortida pactada o a les bones. El *Brexit*, certament, ha alertat el gros de les societats europees sobre possibles aventures de ruptura amb Europa. Però el cas britànic no és un fenomen aïllat dins dels corrents de fons euroescèptics que es detecten en pràcticament tots els països de la Unió. Els resultats de diumenge proporcionaran un nou mapa en què els partits xenòfobs i populistes poden arribar a condicionar la mateixa política integradora que ha fet caure fronteres econòmiques, comercials, humanes i polítiques

els últims trenta anys. Una cosa són les institucions i els governs i una de ben diferent és el corrent d'insatisfacció que ha provocat la crisi i l'entrada d'immigrants que han fet revifar els sentiments nacionalistes en gairebé tota la Unió.

ELECCIÓ RERE ELECCIÓ els partits euroescèptics van guanyant posicions. Les darreres consultes a Finlàndia del mes d'abril van situar el partit dels Verdaders Finlandesos, un partit ultra i xenòfob, a només 6.000 vots del candidat socialdemòcrata i a un diputat menys. El que passa a Finlàndia es repeteix a Suècia, on la dreta i l'esquerra clàssiques han fet pinya per tal d'establir un cordó sanitari per impedir que l'extrema dreta arribi a governar. Però en països com Dinamarca, Holanda, Itàlia, Hongria, Àustria, França i Polònia els xenòfobs condicionen o formen part principal dels governs respectius. El Front Nacional de França no és nou en l'escenari polític i Marine Le Pen va disputar la segona volta a Emmanuel Macron, que va guanyar la presidència fa dos anys no tant pels mèrits d'un partit que li donés suport sinó creant una formació personalista que va obtenir una àmplia majoria, bàsicament per evitar que el Front National arribés a ocupar l'Elisi.

“ Molts factors amenacen la supervivència de la UE; els externs són importants, però els més inquietants són els interns

L'APARICIÓ DE VOX en el panorama polític espanyol no té la importància ni la força d'altres països europeus, però és una llavor que pot créixer o, si més no, que es pot alinear amb tots els moviments euroescèptics, xenòfobs i populistes, per tal de canviar les idees bàsiques d'aquesta Europa que té tres adversaris que no la volen com una potència determinant en el conjunt de les nacions.

ELS MOVIMENTS ULTRANACIONALISTES que sorgeixen a pràcticament tot Europa convenen a Rússia, als Estats Units i a Xina. Cadascun per diverses raons. Vladimir Putin vol una Europa feble i, si pot ser, al més fragmentada possible per poder restablir la influència del Kremlin a les repúbliques independitzades després del desmembrament de la Unió Soviètica el 1991 i tornar a exercir la seva influència sobre els estats que fins fa uns anys estaven sota el paraigua protector de Rússia. L'adversari més temut per Moscou és Alemanya, que juga clarament la carta europea.

LA XINA NO TÉ INTERESSOS POLÍTICS a Europa, però sí que n'hi té d'econòmics i comercials. En tot cas no li interessa un competidor industrial fort com la Unió Europea. El cas dels Estats Units és més desconcertant pel fet que Donald Trump ha deixat de creure en la importància de les relacions transatlàntiques que han condicionat la política internacional en els últims setanta anys. No s'ha trencat res però Trump ha fet crítiques inacceptables a la Unió Europea i ha felicitat els britànics per la decisió de votar el *Brexit*. El seu proteccionisme econòmic i un nacionalisme que trenca amb la tradició oberta dels Estats Units és una amenaça per a Europa però també per a la resta del món. Són molts, per tant, els factors que amenacen la supervivència de la UE tal com la coneixem. Els externs són molt importants, però els més inquietants són els interns.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

Rubí

Semblava bona notícia el pacte que van signar els partits polítics per no utilitzar la immigració en la confrontació electoral.

És una qüestió massa sensible per barrejar-la en un debat no sempre curós, quan pot incitar discursos racistes i poc democràtics. Amb tot, el debat dels maners ha planat sobre la campanya barcelonina i ho ha fet d'una manera no prou elegant.

Una cosa són les declaracions de bones intencions i una altra és la realitat. I, certament, vivim en una societat bombardejada per actituds individualistes, un territori abonat a la insolidarietat i la xenofòbia, on és fàcil que es consolidi el discurs de la por del desconegut i el rebuig al teòricament diferent. D'exemples, els que vulgueu i en temps electoral, l'augment dels raonaments ultres.

Aquesta setmana, a Rubí, ha esclatat un tema prou expressiu de la realitat que vivim: la gent del barri de Can Rosés no vol que s'instal·li una residència per a menors estrangers no acompanyats (MENA) prop de les seves cases. Els veïns es mobilitzen, criden contra la directora general de la DGAIA, i arrossegueu l'alcaldesa del poble a una posició xenòfoba exclusivista, en què la primera autoritat municipal perd els papers i encapçala la moguda contra l'hotel d'acollida, abonant el fet que pot ser "un perill per a la convivència".

Sorprenentment, l'alcaldesa socialista de Rubí és graduada social, però en el seu discurs local es queda políticament sola, ja que els altres partits miren cap a un altre costat i no es volen comprometre una setmana abans de les eleccions municipals. Les entitats del tercer sector i el Síndic de Greuges intenten mitjançar i alcaldia i veïns es tanquen al diàleg. Decebedor.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Junqueras
insta a fer
guanyar un
pres polític**

El líder d'ERC vol guanyar les europees i JxCat fa una crida a reforçar l'exili

**Collboni vol
posar fi a la
inseguretat
abans d'un any**

El candidat del PSC a Barcelona promet una ofensiva policial contra el furt i l'incivisme

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Joan Segarra Advocat de Santi Vila

“És evident que s'han vulnerat drets fonamentals”

EL JUTJAT NÚMERO 13 · “Es pot dir que la instrucció del judici que s'està ventilant davant del Suprem s'ha portat al jutjat d'instrucció número 13” **CAUSA GENERAL** · “Tècnicament, s'ha portat a terme una investigació prospectiva, absolutament prohibida per la nostra legislació processal”

Emili Gispert
BARCELONA

Joan Segarra és l'advocat de Santi Vila, acusat de malversació i de desobediència. La fiscalia i l'advocacia de l'Estat demanen per a ell set anys de presó. Vox, l'acusació popular, en demana 25.

Ha acabat la catorzena setmana de judici. Tot està decidit?
Al contrari. Ara entrem en la fase decisiva. Podia semblar que estàvem en terra de ningú, però entrem en l'etapa més decisiva. Que ningú es pensi que tot el peix està venut. El més important ha de venir. De cara a la resolució és importantíssim de quina manera es concretaran les acusacions, en quins fets centraran la seva atenció, cosa que condicionarà molt les defenses. La petició definitiva de les acusacions encara no s'ha produït.

Preveu la possibilitat que les acusacions rebaixin la petició de penes?
Sí, però no tant com una rebaixa general, sinó que hi pugui haver modificacions a títol individual, per a cada acusat; que es demanin penes diferents a cada acusat a la baixa. I penso que passarà perquè la necessària concreció de l'acusació comportarà una concreció en la petició de pena. El que no veig clar és

que hi hagi una modificació en l'àmbit de qualificació jurídica.

La sentència està escrita?
Vull pensar que no. No està escrita, però l'esquelet sí que està ben definit.

Aquesta setmana, el tribunal ha decidit no demanar el suplicatori al Congrés per jutjar els presos electes. S'ho esperava?
Sí, m'ho esperava. Tot i que *a priori* podia semblar una qüestió clara, se'm feia difícil pensar que en aquest punt del judici el Tribunal acordés la suspensió per demanar el suplicatori, amb la dilació que això suposaria. I així ha estat. El Tribunal ha entès que un cop començat el judici no s'ha de demanar el suplicatori.

A vostès, els van denegar la petició de retornar la fiança.
Teníem esperances que la retornessin perquè entenem que el fet que estigui compareixent cada dia al judici evidencia que no hi ha risc de fuga i el tribunal no ho ha entès així; no hi dona importància i considera que és una mera càrrega processal. Nosaltres no ho compartim i la lectura que en fem és que el tribunal no ha volgut anticipar cap decisió ni relaxar les mesures cautelars adoptades des d'abans del judici i que vol mantenir l'*statu quo* fins que dicti sentència.

Que no es modifiquin les mesu-

La vulneració del dret a defensa pot tenir recorregut al Constitucional i a Europa

res cautelars és un mal presagi de cara a una sentència dura?
Aquesta és una possible lectura, però jo no la faig. És prematura. Hem de ser prudents i confiar en la nostra defensa. Jo interpreto que el tribunal no vol moure fitxa fins que s'acabi el judici. Aquesta és la lectura que fem, tot i que, evidentment, n'hi pot haver d'altres.

El seu despatx ha aconseguit l'absolució de Sandro Rosell (ara recorreguda) després de 643 dies en presó preventiva. Pot tenir alguna incidència en el judici?
No. Cada cas és diferent. La presó provisional és una mesura de caràcter personal, per tant, depèn de les circumstàncies de cada investigat. El que genera és un debat doctrinal i jurisprudencial sobre la necessitat d'aquest tipus de mesures, però no crec que tingui incidència en el tribunal de tal manera que el

Estem davant unes acusacions genèriques. Els falta detall, prova i concreció

faci canviar de criteri o modificar-lo de manera sobrevinguda.

La justícia espanyola abusa de la presó preventiva?
Amb caràcter general, no, però hi ha casos concrets en què sí que hi ha un abús. En el cas del Suprem se n'abusa perquè hi ha una evident desproporció entre els fets i els tipus penals que s'han aplicat en el procediment. Aquí hi ha un abús evident.

Anem enrere. Els va satisfer la declaració de Santi Vila?
Sí, i ens consta que també va satisfer les defenses de la resta de processats. Des del seu punt de vista, va fer un testimoni amb to conciliador amb la resta de processats. Amb independència de les discrepàncies d'opinió i polítiques entre els processats, la nostra defensa no té la intenció de fer la guitza a ningú. Al contrari. Som partidaris que hi hagi un consens de defensa i, si

podem donar un cop de mà a la resta de defenses, fer-ho.

Com per exemple?
Quan va declarar respecte del tema de la Corporació. Ell en coneixia el funcionament i va explicar que hi ha uns espais de propaganda institucional gratuïta que s'havien utilitzat... Va donar explicacions que potser per a la seva defensa no eren estrictament necessàries, però hi ha un esperit de conciliar amb la resta de defenses.

S'han coordinat les defenses?
Sí, d'alguna manera sí, però no de manera explícita i prèviament. La declaració de Santi Vila no va ser objecte de cap coordinació especial. Simplement,

L'APUNT

ERC i JxCat: assumir la victòria de l'altre

Xavier Miró

Puigdemont demana la victòria de JxCat per reforçar l'exili al Parlament Europeu com a altaveu. Ahir Junqueras donava valor a la seva condició de pres polític com a mèrit per guanyar també a Europa. És legítim i lògic voler guanyar unes eleccions i fer-se valdre per aconseguir-ho. Però la dicotomia entre presó i exili no motiva la base independentista –és al roí González

Pons a qui excita i a l'espanyolisme a qui motiva-. La majoria de l'electorat independentista ha fet guanyar ERC perquè s'identifica amb el centreesquerra –res de nou a Catalunya-. Però probablement la majoria farà guanyar Puigdemont a Europa per reforçar-lo com a portaveu internacional i perquè l'espanyolisme el vol derrotat, sol i oblidat. JxCat i ERC ho han d'assumir.

Joan Segarra, en un moment de l'entrevista, a la seu del bufet Molins Defensa Penal ■ ORIOL DURAN

la vàrem preparar amb esperit de defensar-nos, òbviament, i d'aportar arguments que poguessin servir per a la defensa col·lectiva.

El seu escrit de defensa és el més breu de tots.

Sí. És la nostra estratègia de defensa. Penso que han de ser curts; han de portar els fets concrets que reflecteixen la nostra versió sense aportar detalls excessius que després ens puguin condicionar amb la pràctica de la prova. Està molt mesurat. No hi ha una relació entre la complexitat de la defensa i l'extensió de l'escrit. Santi Vila no ha desobeït ni ha malversat, i l'escrit de defensa aporta els fets concisos i concrets pels quals nosaltres entenem que no hi ha desobediència ni malversació i, a partir d'aquí, aquest relat concís s'haurà de completar amb la pràctica de la prova, que encara no ha acabat.

S'ha acreditat la malversació?

No, en absolut. Encara hem d'esperar les conclusions definitives. Els escrits d'acusació no són excessivament concrets pel que fa a la malversació. No individualitzen els fets. Són força genèrics. Penso que en les conclusions definitives hi haurà una concreció de la malversació. Hem d'esperar a veure com les acusacions, després de la pràctica de la prova, enfoquen els fets que volen subsumir en la malversació de fons públics. Penso que aquesta recta final serà molt important. Hi ha di-

versos testimonis que poden aportar molt respecte de la malversació. Hi ha alguns aspectes en què la prova ha quedat difusa i han de ser les acusacions les que han d'aportar la càrrega de la prova, cosa que no estan fent.

Es pot malversar sense gastar ni un euro?

El sentit comú ens diu que, si no hi ha cap pagament de factures, cap transferència de diners, no hi ha malversació de fons públics, però també és cert que hi ha jurisprudència que ha entès, en determinats casos, que no és necessari el pagament, que no més amb la constitució de l'obligació ja es consuma el delictes perquè ja hi ha una obligació de pagament. És a dir que si hi ha un encàrrec, ja existeix l'obligació de pagament i, per tant, ja es consuma la malversació. Però jo insisteixo que, a l'acusació, encara li falta filar més prim. Com s'ha produït? En quin moment? Està consumada? No hem d'oblidar que podem estar en l'àmbit d'una temptativa o d'un acte preparatori... Les defenses estem tranquil·les perquè condirem que les acusacions han d'aportar alguna cosa més si volen acreditar la malversació.

Aquesta falta de concreció és extrapolable al conjunt de les acusacions?

Efectivament. Ens trobem davant unes acusacions que són genèriques. Els falta detall, prova i concreció. També en el te-

Passa a la plana següent

Nou T-Cross

Pròximament a Autopodium.
#MoreThan1Thing

Gamma del nou T-Cross de 110-169 kW (de 150 a 230 CV).
Emissió de CO₂ (g/km): de 152 a 206 (NEDC: de 123 a 173). Consum mitjà (l/100 km): de 5,8 a 9,1.

Volkswagen

Autopodium Girona, Figueres, Lloret, Olot, Mont-ras i Sant Feliu de Guixols

www.autopodiumvw.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Joan Segarra Advocat de Santi Vila

Ve de la plana anterior

ma de la violència, que la presenten com un concepte indeterminat. Una cosa és la literalitat i una altra, la interpretació de si el que va succeir era violència o no ho era.

Sosté que no hi va haver malversació perquè les finances de la Generalitat estaven intervingudes des del juliol del 2017. Cristóbal Montoro va declarar que això no era garantia que el govern no s'hagués saltat els controls...

Montoro va intentar esmenar unes declaracions prèvies en seu parlamentària, al diari *El Mundo* i fins i tot alguna nota escrita que havien aportat inicialment al jutjat. Els testimonis adapten les seves versions a l'estratègia de la part que els proposa, en aquest cas de l'acusació, però havien estat molt taxatius dient que no s'havia gastat ni un euro. Cosa que també va dir Mariano Rajoy. Sincerament, esperava més del senyor Montoro. No em va transmetre la solvència que li pressuposava. Van voler deixar una porta oberta a la idea que la realitat formal pot no coincidir amb la realitat material.

Diu que Santi Vila no va desobeir, però el cert és que va signar el decret de convocatòria del referèndum.

Segurament la desobediència és la part que té una defensa més complexa perquè hi va haver uns requeriments previs als consellers dient-los que no podien fer cap actuació administrativa en execució de les resolucions del Parlament que instaven el govern a celebrar un referèndum. També tenim l'antecedent del 9-N, que va acabar amb una condemna per desobediència que fixa molt clarament quins són els requisits. A més hem de ser conscients que el 9-N no hi havia requeriments expressos i aquí sí que hi són. Tenim els arguments per defensar que no hi ha una desobediència expressa i directa perquè quan es convoca el referèndum ja s'ha aprovat la llei del referèndum i el decret de convocatòria. Per tant, hi ha una normativa que suporta aquesta convocatòria que no està suspesa pel Tribunal Constitucional. Hi havia una legislació autonòmica que emparava la convocatòria.

Fan servir com a argument de defensa el tarannà dialogant de Santi Vila, la seva voluntat de fer de mediador per arribar a una solució dialogada. Les acu-

Joan Segarra, l'advocat de Santi Vila, creu que el més important del judici ha de venir ■ ORIOL DURAN

Vull pensar que la sentència no està escrita, però l'esquelet sí que està ben definit

sacions de traïció els ajuden en la seva defensa?

Més que les acusacions o les duríssimes crítiques, és el conjunt. Les crítiques i la seva posició política, que va explicar clarament en la seva declaració, sempre va ser trobar una solució dialogada i en un determinat moment va considerar que ja no havia de continuar endavant. Tot i que des del punt de vista jurídic no

Per a la pràctica de la prova era millor veure les imatges al moment que totes juntes al final

és un argument de gaire pes, posat en el context és una circumstància que es pot fer valer en el discurs de defensa de la desobediència. En el sentit que Santi Vila no tenia intenció de desobeir frontalment les resolucions del Tribunal Constitucional, sinó que la seva actuació responia a una posició política que buscava una solució dialo-

gada.

Estem davant un judici polític?

És evident que té el seu component polític, però jo sempre intento distingir l'estratègia jurídica de la política, però és una evidència que la política condiciona el judici i el judici, la política. Hi ha una connexió innegable. És pràcticament impossible desvincular una cosa de l'altra.

El fet que Vila no estigui en la política activa és rellevant per a la seva defensa?

Això ens permet intentar separar el judici de la política diària. Intentem per damunt de tot portar una defensa tècnica dels fets perquè entenem que és el que ens pot donar uns fruits més positius.

Vostè denuncia clarament indefensió perquè no han pogut accedir a documents i informes que s'han aportat a la causa que provenen del jutjat número 13. Quin paper juga aquest jutjat?

És un paper clau. Fonamental. Es pot dir que la instrucció del judici que s'està ventilant davant del Suprem s'ha portat al jutjat d'instrucció número 13. Aquest és l'objecte de la nostra denúncia. Les defenses comparades davant del Suprem no hem pogut intervenir en les diligències que s'han practicat en el 13 i, per tant, no n'hem tingut coneixement ni hi hem tingut participació. No hem pogut aportar elements de descàrrec. Estem segurs que hi ha elements favorables a les defenses que estan al 13, però no les hem pogut aportar perquè no en tenim coneixement. En canvi l'acusació, que sí que coneix el contingut del 13, ha aportat allò que li ha convingut per a la seva tesi acusatòria. Pràcticament tot prové del 13 i hem demanat que s'aporti al Suprem tot el que hi ha, petició que no ens ha estat admesa.

Aquesta irregularitat abona la idea que s'ha fet una causa general contra l'independentisme. Hi està d'acord?

És evident que és una disfunció processal molt rellevant que pot fer pensar en aquest sentit, efectivament. Hi ha coses que no s'entenen. Hem sabut que l'origen del 13 són unes afirmacions de Santi Vila i comencen a estirar el fil i a investigar una mica de tot fins al punt que no sabien ni què investigaven. L'objecte del procediment de la instrucció del 13 ha estat absolutament genèric. Tècnica-ment, s'ha portat a terme el que en diem una investigació pros-

pectiva, absolutament prohibida per la nostra legislació processal.

Pot ser rellevant aquesta irregularitat pels recursos que es presentaran a la justícia europea?

Confio que aquests motius, de vulneració de drets fonamentals, del dret a defensa, poden tenir recorregut en el Tribunal Europeu de Drets Humans. Més que no pas les qüestions de legalitat ordinària o tipificació dels fets. Tot i que pel que fa a Santi Vila sempre hem portat una defensa molt acotada, considerem que aquesta mena de vulneracions són molt greus i tenen recorregut tant al Constitucional com en instàncies europees. Per això ho hem volgut denunciar. És tan greu que mentre s'està fent el judici al Suprem el jutjat número 13 continua aportant elements que podrien ser rellevants. Denunciem una fragmentació de la instrucció en diversos procediments, fet que és una vulneració claríssima de drets fonamentals.

I pel que fa a la celebració del judici? Com creu que l'està dirigit Manuel Marchena?

Aquí ja cal anar punt per punt. Crec que l'està dirigit bé, tot i que puntualment ha tingut alguna intervenció desafortunada o amb què no estem d'acord, com ara l'exhibició dels vídeos i la pertinència d'algunes preguntes.

Què li sembla que no s'hagin exhibit al moment?

S'haurien d'haver exhibit al moment perquè és molt més aclaridor per evidenciar que hi ha una contradicció entre una declaració i les imatges. Per a la pràctica de la prova és millor exhibir-los al moment que tots junts al final, en la fase documental. És més aclaridor i, ateses les penes de presó que es demanen, absolutament exagerades, tampoc hauria vingut d'aquí que el judici s'allargués algun dia a causa de l'exhibició de les imatges.

Marchena ha tingut més màniga ampla amb les acusacions que amb les defenses?

Sí que hi hagut una mica més de màniga ampla amb la prova de fiscalia, fet que també és habitual en els judicis a mesura que avança la pràctica de la prova. Però potser el problema ha estat més amb com s'ha establert el torn d'interrogatori i amb la limitació de l'objecte de les preguntes que no pas amb restriccions o episodis concrets respecte a la prova de la defensa. ■

#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

Oriol Junqueras, ahir durant la seva roda de premsa a l'ACN, en presència d'Ernest Maragall i el director de l'agència, Marc Colomer ■ JOSEP LOSADA

Junqueras insta que un pres polític guanyi les europees

Demana el vot des de Soto afirmant que “res té més mèrit” que defensar les mateixes posicions des de la presó ■ No descarta res en la investidura de Pedro Sánchez, a qui vol saludar dimarts

Òscar Palau
BARCELONA

El líder d'ERC i cap de llista de la coalició Ara Repúbliques per a les eleccions europees, Oriol Junqueras, va fer una crida ahir a aprofitar la “fabulosa oportunitat” que per primera vegada un pres polític com ell pugui ser diputat al Parlament Europeu, i millor encara com a guanyador dels comicis a Catalunya, per “posar en evidència l'absència de solidaritat” rebuda fins ara de les institucions comunitàries. “És el millor instrument que tenim perquè es mirin al mirall que reflecteix quina és la seva actuació, quina ha estat fins ara i quina ha de ser en el fu-

tur”, reivindicava en una roda de premsa concedida a l'ACN per videoconferència des de Soto del Real. “És una feina rellevant que ningú pot fer millor que un pres polític”, reiterava. Encara més: Junqueras, que també reivindicava en aquest sentit la seva condició de candidat a presidir la Comissió de tots els grans moviments independentistes agrupats dins l'Aliança Lliure Europea (ALE), va voler posar en relleu la seva situació de falta de llibertat per reivindicar-se respecte a altres opcions com la de Lliures, que encapçala l'exiliat Carles Puigdemont. “Res té més mèrit que mantenir aquestes posicions des d'una pre-

Maragall no es tanca a un govern “en coalició”

L'alcalde d'ERC a Barcelona, Ernest Maragall, també va participar tant en la roda de premsa a l'ACN com en l'acte a Sant Vicenç, i es va comprometre amb Junqueras a acompanyar-lo, si pot com a alcalde, a prendre possessió de l'acta a Brussel·les i, quan l'alliberin, en el retorn al seu municipi. “Guanyar no és suficient, però és la primera condició, el primer pas, per a

la seva llibertat, com ho vam fer el 28-A”, recalca. Maragall, que va demanar “abandonar el terreny de les desqualificacions personals” i centrar-se en els projectes de ciutat, va criticar, això sí, la poca implicació de l'alcaldesa Ada Colau en la preparació de l'1-O, del qual vol adoptar “l'esperit”. Tampoc va descartar-hi, però, un govern “en coalició” si ho dicten les urnes,

ja que hi admet coincidències en polítiques progressistes, tot i que es veu més proper a JxCat en l'àmbit nacional i el rol republicà de la ciutat. Maragall, que al vespre a Twitter va confirmar que plegarà de diputat al Parlament, va apostar sobretot per combatre la congestió de trànsit i la contaminació, i confia a prendre una “decisió positiva” sobre el tramvia per la Diagonal.

só”, subratllava, un fet que considera que l'electorat “ha de valorar i tenir en estima”. “Seria una bogeria que no fos així”, assenyala. El líder d'ERC va confirmar que pensa agafar l'ac-

ta a Brussel·les, i que mirerà de participar “en tantes sessions com sigui possible”, i fer-ho com a portaveu de l'ALE, ja que, més enllà de si l'acta li atorga o no immunitat, creu que,

com a símbol de la representació, cal aprofitar “totes les oportunitats” per fer sentir la seva veu allà on sigui. Això sí, Junqueras agafarà primer dilluns l'acta al Congrés, i dimarts hi po-

drà tornar per a la sessió constitutiva, tot i que ahir es queixava que fins ara ningú li ha explicat com ho podrà fer. En tot cas, quan li van preguntar si intentarà parlar amb el president espanyol, Pedro Sánchez, va expressar la voluntat de “reunir-se amb tothom a tot arreu”, tot i que el Suprem li ha prohibit expressament, a ell i als altres diputats presos, que facin reunions aquell dia. El que no els ha prohibit és saludar ningú, i això també avançava que li “agradaria”, així que insinuava que té algun gest preparat per poder-lo fer “amb respecte per tothom, fins i tot pels que no ens en tenen”. Això sí, evitava avançar res. Tampoc el sentit del vot d'ERC en la futura sessió d'investidura, ja que Junqueras creu que encara es podria allargar i ara toca centrar-se en el 26-M, per bé que deia que seran “responsables” i insistia en una promesa de la campanya del 28-A: “Ni per acció ni per omissió facilitarem un govern d'extrema dreta o amb la participació de dretes cada cop més extremes.”

“Retorn” a Sant Vicenç

Minuts després, Junqueras i el senador electe Raül Romeva també connectaven en directe amb un acte electoral de les municipals a Sant Vicenç dels Horts, i tenia ocasió d'interactuar amb els seus veïns per primer cop en un any i mig —també va poder saludar el seu fill Lluç— i demanar el vot per a la llista unitària de Junts per Sant Vicenç. “Aquí les nostres prioritats han estat escola, feina i família, i és la mateixa recepta que volem aplicar al país i al conjunt d'Europa”, assenyala, i hi afegia que la seva “màxima il·lusió” és tornar a passejar pel poble. “Sant Vicenç s'ha convertit en una marca de referència per a la resta de municipis de Catalunya, perquè és el model de país que volem construir amb lògica republicana”, tancava Romeva. ■

Les frases

“Ni per acció ni per omissió facilitarem un govern d'extrema dreta o amb la participació de dretes cada cop més extremes”

“També molts demòcrates espanyols tenen l'oportunitat de votar un pres polític que serà diputat al Parlament Europeu”

“Vull mirar als ulls els meus companys allà, i que això sigui el mirall en què veuen reflectit que hi ha un estat que engarjola innocents”

“Mantenim l'esperit de diàleg, però com sempre s'hi neguen i ens prohibeixen que ens reunim”
Oriol Junqueras
CANDIDAT D'ERC PER A LES EUROPEES

“La marca Sant Vicenç s'ha convertit en una referència per a la resta de municipis de Catalunya”
Raül Romeva
SENADOR ELECTE D'ERC

“Vull assistir com a alcalde de Barcelona a la presa de possessió de Junqueras al Parlament Europeu”
Ernest Maragall
ALCALDABLE D'ERC A BARCELONA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

Puigdemont demana el vot per a JxCat a Barcelona i a Europa

■ El cap de llista en les eleccions europees insisteix que cal triar la mateixa opció en totes dues eleccions ■ Quim Forn participa per primer cop en un míting i apel·la a “l'esperit de l'1-O”

Quim Forn es va adreçar ahir als assistents a un míting a la plaça del mercat de Sant Antoni, de Barcelona, des de la presó de Soto del Real ■ ACN

Marta Membrives
BARCELONA

Traspasat l'equador de la campanya electoral, el candidat a l'alcaldia de Barcelona de Junts per Catalunya, Quim Forn, va participar ahir en el seu primer míting electoral des de la presó de Soto del Real. Des d'una pantalla, el candidat es va fer present a la plaça del mercat de Sant Antoni davant de militants, simpatitzats i una bona part del seu equip, i va expressar la seva voluntat de continuar treballant per la ciutat i buscant consensos que beneficiïn els ciutadans. En la mateixa connexió en directe va acusar l'alcaldessa de Bar-

celona de governar “d'esquena als ciutadans” en els últims quatre anys i va animar els companys de partit a buscar i convèncer els indecisos de Barcelona amb “moral de victòria”. Forn va assegurar que està disposat a pactar “amb qui faci falta per arribar a acords de ciutat que puguin beneficiar els seus ciutadans”.

El candidat va apel·lar a “l'esperit de l'1-O” per sumar vots i va garantir que el 15 de juny, el dia de la constitució dels nous ajuntaments, serà a Barcelona. En la mateixa línia, la número dos de la candidatura de JxCat a Barcelona, Elsa Artadi, va convidar tots els veïns a anar a l'es-

“Som l'antídoto contra la regressió democràtica”

Lliures per Europa va celebrar ahir a la tarda un acte electoral a Brussel·les amb Carles Puigdemont, Toni Comín, Clara Ponsatí i Lluís Puig. Puigdemont va remarcar la importància de ser a Europa i va assegurar que la candidatura que encapçala és “l'antídoto contra la regressió democràtica” i va apel·lar a l'esperit “rebel” i “inconformista” de cara al 26-M. A més, va dir

tació de Sants el 15 de juny per rebre Forn i acompanyar-lo fins a la plaça de Sant Jaume “per recollir la vara d'alcaldia”. Artadi va criticar, sense esmentar el

que la seva “victòria” no és la “derrota” d'Espanya, sinó la d'un estat que “s'allunya dels estàndards democràtics”.

Josep Rull, diputat electe al Congrés dels Diputats i candidat que tanca la llista electoral per a les municipals a Terrassa, també va participar ahir des de la presó per primer cop en un acte de campanya per al 26-M en aquest municipi. Va parlar de

seu nom, la negativa d'Ernest Maragall a voler debatre en un cara a cara “per contrastar les opcions” i va remarcar que el de JxCat és l'única opció amb un

la sessió constitutiva de les Corts de dimarts que ve i de les condicions en què els presos polítics electes hauran d'assistir-hi. “Si volen que anem amb manilles al Congrés, hi anirem, perquè són la seva vergonya. La nostra dignitat la tenim intacta”, va remarcar. També hi va ser a través de videoconferència el cap de llista de Junts per Terrassa, Lluís Puig. ■

projecte de futur per a Barcelona en contrast amb els que proposen “solucions dels anys 80 i 90” o als que plantegen “solucions importades”. Va assenyalar

Les frases

“Pactarem amb qui faci falta per arribar a acords de ciutat que puguin beneficiar els seus ciutadans”

Quim Forn

CANDIDAT DE JXCAT A BARCELONA

“Hem de votar el mateix en un lloc i un altre. No hi ha un vot dual, sinó un vot únic, estèreo i plural que s'expressa el 26-M en un àmbit local i europeu”

Carles Puigdemont

CANDIDAT DE JXCAT A LES EUROPEES

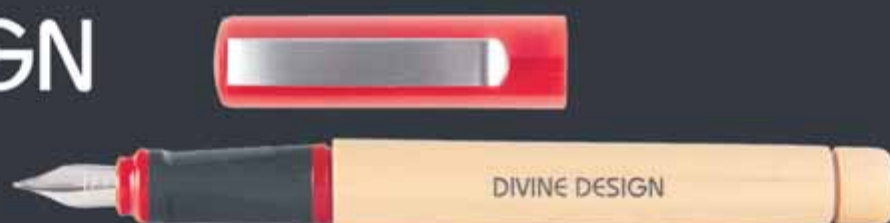
també: “Som l'única opció “que a cada enquesta pugem.”

L'expresident de la Generalitat Artur Mas va lloar la figura del candidat empresonat i va destacar la seva tasca al capdavant de la Guàrdia Urbana durant l'alcaldia de Xavier Trias i, posteriorment, com a conseller d'Interior en el govern Puigdemont durant els atemptats del 17-A. L'expresident va dir que vol veure Forn com a alcalde perquè quan ciutats com Barcelona s'enfronten a atemptats terroristes calen “líders fiables” com ell.

Carles Puigdemont, que va tancar l'acte electoral amb una intervenció per videoconferència que va tornar a posar la pantalla en primer pla, va rebutjar l'opció d'un “vot dual”, va fer una crida al vot “únic, estèreo i plural” i va remarcar que cal que JxCat sigui l'opció triada en les europees i també en les municipals i que la remuntada que pronostiquen les enquestes els permeti entrar a l'eurocambra a ell, a Toni Comín i a Clara Ponsatí, números dos i tres de la llista a les europees, i dir: “Hola, bon dia, som els de l'1-O i hem guanyat a Europa i a Barcelona, prepareu-vos per escoltar-nos perquè la nostra veu se sent més forta que mai.” ■

DIVINE DESIGN

Presents with future

Distribuït per:

ZYX IDEAS

Tel. 93 210 45 45

zyxideas@zyxideas.com

www.zyxideas.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els pactes marquen la batalla de Barcelona

REAL • Els partits han parlat més de possibles aliances que no pas de propostes, a causa de la situació política del país i del desgast que ha suposat per a Colau haver de governar en solitari

PROPOSTES • BComú vol un govern progressista amb ERC; Esquerra, un amb els comuns i JxCat, i Valls i el PP tempten Collboni

Joan Rueda
BARCELONA

El pacte postelectoral. Aquest, i no pas les propostes en els àmbits de la seguretat, l'habitatge i el turisme, per exemple, és el gran protagonista de la campanya per a les eleccions municipals de diumenge vinent a Barcelona. La fragmentació, amb l'entrada de més forces polítiques al consistori, inicia l'any 2015 –i que podria continuar–, i el fet que la situació que viu el país impedeixi, a hores d'ara, alguns dels acords que el clàssic eix dreta-esquerra sí que possibilitaria, fan que tothom parli de les possibles aliances, encara que sigui només per castigar el rival davant l'electorat. Ada Colau tanca un mandat en què només 18 dels 48 mesos d'alcaldia ha governat amb un pacte, amb el PSC de Jaume Collboni. La resta del temps, ha liderat l'Ajuntament en minoria, una conjuntura que els regidors sortints admeten que ha estat molt dura i limitadora. Segurament per això, la candidata de Barcelona en Comú (BComú) defensa la necessitat d'un pacte d'esquerres. Colau ha estat molt clara tota la campanya: un pacte progressista, que ha ofert de totes les maneres possibles a Ernest Maragall, d'ERC. També ha parlat, però, de pacte "tan ampli com sigui possible". Amb els socialistes, assegura, "si se'n recorden que són d'esquerres i catalanistes".

Esquerra també ha proposat un govern post 26-M. Maragall l'anomena "el govern del 80%" o "del pacte democràtic". Aquest executiu, liderat per ERC, sumaria els comuns i Junts per Catalunya (JxCat). Cap dels interpel·lats hi està d'acord. Colau diu que mai governarà amb els postconvergens i apressa ERC a decidir quin model de ciutat vol, si el seu o el de JxCat, la qual defensa que ells són "el canvi" i que "apuntalar Colau no és canvi". Fora d'aquí, tam-

A hores d'ara, és una incògnita quins candidats –i, sobretot, en quin ordre– seuran el 15 de juny al saló de plens del consistori barceloní ■ ACN

bé hi ha propostes de pacte, però les possibilitats s'esvaeixen: la plataforma de Manuel Valls, Ciutadans, i el PP, només poden, i és complicat, sumar amb el PSC, i els socialistes no volen ni sentir a parlar de pactar amb la dreta. Bé, almenys és el que ha defensat el seu cap de llista, Jaume Collboni.

I a la banda independentista, tampoc sembla que hi pugui haver un pacte entre ERC, JxCat i la CUP-Capgirem Barcelona, si és que sumen els 21 regidors necessaris. Tot i la possibilitat que hi pugui haver algun tipus d'acord programàtic postelec-

Més d'1,2 milions d'electors podran triar diumenge vinent entre 25 llistes, tres més que en els comicis de fa quatre anys

cions pel que fa a l'eix nacional, que a hores d'ara tampoc sembla fàcil, la bel·ligerència de JxCat cap a ERC podria dur, fins i tot, al trencament de ponts, ara ja dubtosos. En tot cas, JxCat sí que ha manifestat que voldria governar amb ERC.

Arribats a aquest punt, Barcelona podria estar abocada a un altre govern en minoria. De fet, hi ha diverses candidatures que ho han defensat. La de Valls, per exemple, va deixar clar que iniciava la cursa per Barcelona amb la intenció de

quedar primer i, pensant que ningú sumaria els 21 regidors necessaris en primera volta, ser alcalde en segona. La seva idea posterior? Allargar la mà, ja com a alcalde, a Collboni i el PP. Aquesta idea, però, se sustentava en les enquestes que havien fet encara amb l'impuls del 21-D, eleccions en què Ciutadans va rebre gran part del vot antiindependentista, d'una mena de *Junts pel No*. Aquestes enquestes s'han diluït, i ara Valls ja no és cavall guanyador. La idea de govern en minoria la va expressar clarament Collboni en una entrevista publicada en aquest mitjà: govern en minoria amb acords puntuals en cada matèria. El candidat del PSC diu que té "confiança zero en Colau" després del trencament i que no vol saber res, *a priori*, ni d'independentistes, ERC, ni de la dreta, Valls i el PP.

Fins i tot Maragall, dilluns passat, i per primer cop, va obrir la porta a un govern en solitari si és qui obté més regidors. El líder d'ERC va deixar clar que si la seva proposta de pacte de govern a tres bandes, amb els comuns i JxCat, no era acceptada, ell hauria de prendre la iniciativa "i, per responsabilitat, governar". De fet, un acord entre ERC i els comuns, que, segons algunes enquestes, sumarien els 21 regidors necessaris, tampoc sembla fàcil del tot, ja que Maragall ha defensat, de totes les maneres possibles, que Colau ha tingut una acti-

tud "ambigua" en la defensa dels "drets i la democràcia davant dels fets dels darrers mesos". Colau li ha respost, a través d'aquest diari, afirmant que dir això era "una falta de respecte".

Més candidatures

Diumenge vinent, els gairebé 1,2 milions d'electors de la ciutat de Barcelona podran triar entre un total de 25 candidatures que es disputaran l'alcaldia, segons va publicar el *Butlletí oficial de la província*. En concret, hi ha tres llistes més que en les eleccions del 2015 i del 2011, quan se'n van presentar 22. A més, onze de les candidatures d'aquest 2019 són noves respecte a fa quatre anys. Les enquestes, del CIS, de diversos mitjans i dels mateixos partits, auguren que entre cinc i set d'aquestes llistes tenen possibilitats d'entrar al consistori, i assenyalen com a favorites, amb percentatges molt semblants, ERC i BComú. El PSC se situaria en tercer lloc, mentre que Valls i JxCat es disputarien el quart lloc i el cinquè. A partir d'aquí, tot és especulació i hi ha mostres que hi fan entrar el PP i la CUP; d'altres, només els populars; d'altres, només els cupaires, i d'altres, cap de les dues formacions. També és una incògnita el paper que hi pugui tenir Barcelona És Capital, la plataforma sorgida del procés de primàries que va avalar l'Assemblea Nacional Catalana i que du el filòsof i periodista Jordi Graupera al cap-

Els protagonistes

ADA COLAU BARCELONA EN COMÚ

Barcelona, 1974. Colau busca la seva segona victòria en unes municipals després de trencar tots els pronòstics l'any 2015. Ha estat un mandat dur. Al fet de governar en minoria, cal afegir-hi la gestió de l'atemptat gihadista, l'1-O i el 155. La seva aposta: guanyar i liderar un govern d'esquerres.

JOAQUIM FORN JUNTS PER CATALUNYA

Barcelona, 1964. Afronta les eleccions municipals quan ja fa més de 18 mesos que està en presó provisional per haver format part del govern que va convocar l'1-O. Elsa Artadi ha estat el seu alter ego, però defensa que podrà fer d'alcalde si guanya. La seva aposta: governar amb ERC.

MANUEL VALLS BARCELONA PEL CANVI-CIUTADANS

Barcelona, 1962. Cs el va fitxar per crear una gran plataforma per assaltar el govern de Barcelona, fer-ne fora Colau i, de passada, barrar el pas als independentistes. I aquesta és la seva obsessió, que Maragall i Colau no puguin pactar. La seva aposta: un govern amb el PSC i el PP.

ERNEST MARAGALL ERC

Barcelona, 1943. El polític amb més experiència dels que es presenten, tant a l'Ajuntament, al costat del seu germà Pasqual, com a la Generalitat. La seva aposta, un govern "del 80%", liderat per ell i en el qual pogués integrar els comuns i Junts per Catalunya.

JAUME COLLBONI PSC

Barcelona, 1969. Va ser diputat entre els anys 2010 i 2014, i ara és president del grup municipal del PSC. En aquest mandat, ha estat, durant 18 mesos, segon tinent d'alcalde gràcies a un pacte amb Barcelona en Comú. La seva aposta: guanyar i governar en solitari.

JOSEP BOU PP

Vic, 1955. El seu recorregut polític s'inicia a Empresarís de Catalunya, en què la seva funció era rebatre l'independentisme. Casado s'hi va fixar i el va fitxar per substituir l'etern Alberto Fernández Díaz. La seva aposta: obtenir prou regidors per facilitar un govern unionista.

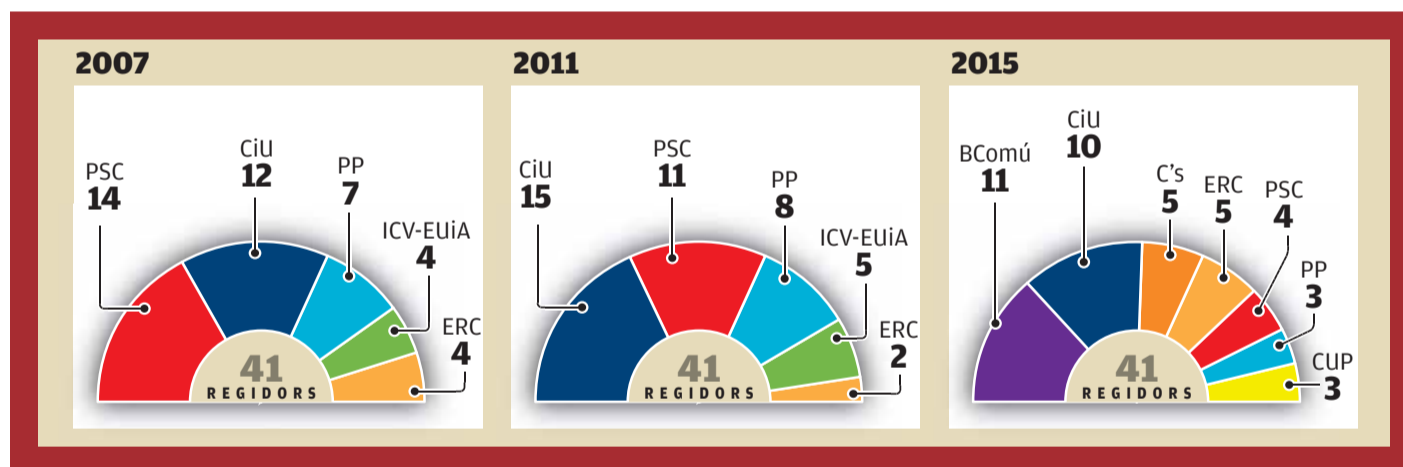
ANNA SALIENTE CUP-CAPGIREM BARCELONA

Barcelona, 1991. La candidata més jove és sociòloga i treballa en la defensa dels drets de les dones que exerceixen la prostitució. Milita a la CUP des de l'any 2013 i és membre del secretariat municipal. La seva aposta: passar dels tres regidors actuals a quatre.

JORDI GRAUPERA BARCELONA ÉS CAPITAL-PRIMÀRIES

Barcelona, 1981. Doctor en filosofia, periodista i ara també polític. Va guanyar el procés de primàries impulsat per l'Assemblea Nacional Catalana amb la intenció de provocar una llista única de l'independentisme. La seva aposta: posar un peu a l'Ajuntament.

davant. Les xifres de la seva candidatura, com ara la gent que va votar en les primàries, la que ha votat per confeccionar el seu programa electoral i la que ha contribuït en el seu *crowdfunding*, fan que, amb la participació habitual, puguin estar ben bé al límit d'aconseguir entrar al consistori. I a Barcelona, entrar-hi són dos o tres regidors de cop. Per tant, l'entrada o no del PP, la CUP i Graupera podria fer moure a l'alça o a la baixa els partits que lideren les enquestes i, per tant, influir també en les possibilitats de governar sols o acompanyats. És molt diferent fer-ho amb 12 regidors que amb 9, per exemple.

Punts forts, punts febles

Colau va saber, fa quatre anys, il·lusionar la gent amb el canvi, amb un canvi que anava molt més enllà de les persones, que volia, sobretot, canviar les maneres de fer. Ara és el moment de passar comptes i de saber si la gent percep que ho ha fet o no. El veredict de l'oposició en ple és clar, però és que estem en campanya. També és cert que tots els seus opositors parlen de canviar models, de parlar més amb la gent, però cap de tirar enrere projectes clau. Una ciutat com Barcelona pot

canviar tres vegades d'alcalde en només 12 anys? Segurament, però també és una dada que fa tirar enrere els que prefereixen una miqueta d'estabilitat. En tot cas, Colau ha sobreviscut a un mandat molt complicat, en minoria, amb un atemptat terrorista, amb un 1 d'octubre, amb l'aplicació del 155... I, com va fer fa quatre anys davant de Xavier Trias, ha programat una campanya adreçada als punts que li interessin.

Joaquim Forn no havia de ser el candidat del món postconvergent. De fet, Neus Munté en va guanyar les primàries. Però Forn es va repensar això de deixar la política i, empès per Puigdemont, va acceptar el rept. Ara, es va haver de buscar una persona que pogués ocupar l'alcaldia si Forn, com és més que probable vista l'actuació judicial fins ara, és inhabilitat. Això, i les guerres d'àmbit nacional, van fer que Junts per Catalunya estigués desapareguda molts mesos. Però ara hi és i, com ha passat en les darreres eleccions, i en moltes altres abans, es resisteix a perdre quota de poder.

En aquest sentit, ERC té una vida prou paral·lela a JxCat, ja que Ernest Maragall tampoc havia de ser el candidat a l'alcal-

dia. Per petició expressa d'Oriol Junqueiras, Maragall va acceptar substituir Alfred Bosch, en un moment en què tots o gairebé tots els partits intentaven apropiarse el llegat de Pasqual Maragall. Ernest Maragall fa un discurs més desacomplexadament d'esquerres que Bosch i, d'entrada, ja ha sabut captar Elisenda Alamany, un cop dur per als comuns. Maragall intentarà aprofitar l'impuls de les eleccions espanyoles, tot i que la seva candidatura no se'n refia gens, i deixa clar que cal pedalar fins al final. Per això, seguirà estudiant molt i molt cada pas i cada declaració que fa.

Valls ha anat de més a menys, però encara confia a trencar pronòstics. Ha visitat, i més d'una vegada, tots els barris de Barcelona; ha parlat, en un català excel·lent, amb centenars de persones, i ha recollit propostes a tort i a dret, fins i tot de gent d'entrada no afí. Ha estudiat Barcelona com ningú. Una altra cosa és que amb això en faci prou. Valls proposa, bàsicament, la llei i l'ordre: més policies, i manters fora en un termini de tres mesos, per exemple. I frenar l'independentisme.

Collboni ha guanyat possibilitats gràcies al govern de Pedro Sánchez. Intenta-

rà treure rèdit del bon moment dels socialistes, com es va veure en els comicis espanyols, en què van perdre, per poc, respecte a ERC. A Barcelona hi ha un graner de vots, el que va donar la victòria a Ciutadans el 21-D, que no és pas tot dels taronja. Algun era prestat, d'ell i de Colau, fins i tot, i tots dos lluiten per recuperar-los fent, com explicava molt bé Xavier Domènech, pedagogia d'esquerres. Ara, Collboni haurà de vigilar, ja que ERC també pica a la porta del seu votant més catalanista.

Bou és l'únic candidat que no és de Barcelona, tot i que la coneix prou bé. Pablo Casado l'ha col·locat a dit en una operació arriscada, però que li permet evitar crear una possible jove promesa del partit en unes eleccions amb previsions prou dolentes. En tot cas, parlem d'un candidat que critica obertament la corrupció de la formació que l'ha acollit, i de les altres, i que admet sense pudor que el PP també és responsable del déficit històric de Barcelona en infraestructures.

La CUP manté la seva proposta sense mediàtics. Perquè volen fer-ho així. Podrien presentar David Fernández, per exemple, però aposten per la seva filosofia de sempre. Anna Saliente, una de les sorpreses de la campanya per a molts, segueix el guió cupaire, és a dir, treu els temes que interessin a la seva formació, marca el seu propi full de ruta i tant li fa el que vulguin destacar els mitjans o les fútils declaracions de cada dia. Saba nova. Però solvent. No es tracta d'una altra Anna Gabriel.

Jordi Graupera és l'*outsider* de les eleccions. Invisibilitzat per unes regles de la Junta Electoral com a mínim antiquades, i també per molts mitjans, ha usat les xarxes per donar-se a conèixer. I en això ell i el seu equip són uns mestres. Cada vídeo, com el que va crear quan seguia des del sofà el debat de BTV, s'ha fet viral. Si entra a l'Ajuntament, caldrà estar atents a l'evolució. I al que passi d'aquí a quatre anys. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

Collboni promet una Ciutat Vella segura abans d'un any

■ L'alcalde socialista fa una crida als "patriotes de Barcelona" a fer-lo guanyar per evitar un govern independentista

Xavier Miró
BARCELONA

L'alcalde del PSC a Barcelona, Jaume Collboni, promet "posar fi a la crisi d'inseguretat abans d'un any" al districte de Ciutat Vella. El com el va explicar ahir en un acte al Raval acompanyat del ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, i del seu candidat a dirigir l'àrea de seguretat, l'exdirector general dels Mossos, Albert Batlle. Per començar, Collboni va presentar Batlle com "la persona més competent i amb més expe-

riència" per abordar la situació, el nomenament del qual fa que "moltes persones respirin". En segon lloc, Collboni promet confiar en la Guàrdia Urbana, de la qual diu sentir-se "orgullós" i la feina de la qual "defensarà" com a "alcalde amic" del cos. Un cos la plantilla del qual el PSC preveu ampliar en 1.000 agents, que s'haurien d'afegir als 400 mossos nous destinats a la ciutat que "exigirà al president de la Generalitat".

L'alcalde del PSC vol "recuperar" el paper de policia de proximitat de la

Guàrdia Urbana com el "valor afegit" del cos perquè permet als agents relacionar-se amb els comerços, els veïns i les associacions del barri i conèixer els problemes d'incivisme i inseguretat. De fet, el candidat dona tanta importància a l'incivisme com a la inseguretat i culpa l'alcalde Colau d'haver fracassat a l'hora de "traslladar als ciutadans que hi ha normes i que s'han de complir en l'espai públic". Collboni no atribueix la "crisi d'inseguretat" només al déficit d'un marc legal que no penalitza

Grande-Marlaska i Collboni, ahir pel Raval ■ JOSEP LOSADA

za la reincidència en els petits furtis, sinó també a la "incompetència" del govern de Colau perquè es pregunta: "Com és que a Madrid, amb el mateix marc normatiu, s'han reduït un 2% els petits delictes?". El PSC també reclamarà el nomenament d'un "fiscal especial per a Ciutat Vella".

Al costat de l'ofensiva policial liderada per Batlle i la judicial, l'alcalde socialista també vol integrar

a la plantilla municipal els 500 treballadors i educadors socials que avui atenen al carrer col·lectius vulnerables en risc de delinquir. Els promet millorar les condicions laborals i que el tindran "al seu costat". Per la seva banda, Batlle promet diàleg permanent amb la judicatura, els cossos policials, les forces polítiques i les entitats socials, i també coordinació amb bombers, emergències mèdiques i

Les frases

“Ens comprometem a posar fi a la crisi d'inseguretat abans d'un any. No s'ha sabut traslladar que hi ha normes i que s'han de complir”

“La ciutat no pot ser un instrument de l'independentisme. Sumem els patriotes de Barcelona”

Jaume Collboni
ALCALDE DEL PSC DE BARCELONA

emergències socials, a més d'acabar amb el top manta o la beguda grupal al carrer.

En resposta a les enquestes que no li atorguen la victòria, Collboni defensa que els socialistes "pu-gen" i crida els "patriotes de Barcelona" a fer-lo guanyar per evitar que la ciutat sigui "instrument" de l'independentisme que veu governant tant si guanya ERC com si ho fa Colau. ■

LA NOVA FONDA
"Cuina mediterrània feta amb amor"

Tasta cuines d'arreu del món amb el nostre menú temàtic

*Disponible caps de setmana i festius

C/ Gran, 28, 08310 - Argentona
www.lanovafonda.cat · 937 07 40 78

Instagram and Facebook icons

181875-12/05/21

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

BARCELONA EN COMÚ

Més de 200 personalitats donen suport a Colau

Un total de 213 personalitats i entitats signen una carta internacional dirigida als barcelonins en la qual expressen el seu suport a l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, perquè continuï al capdavant de la capital catalana i que va fer públic Barcelona en Comú (BComú) ahir dissabte en el web de campanya. Entre els signats de la *Carta oberta als veïns i veïnes de Barcelona* destaquen l'alcalde de Nova York, Bill de Blasio, l'expresi-

dent del Brasil, Dilma Rousseff, el filòsof Noam Chomsky i la politòloga Naomi Klein. La carta subratlla que "Barcelona és un referent global d'una ciutat valenta, ecologista i feminista" i que "és per això que és tan necessari defensar Barcelona i l'alcalde de Colau". Aquestes personalitats de tot el món subscriuen que "els resultats de les eleccions a Barcelona marcaran les possibilitats de canvi més enllà de la seva ciutat". ■ J.R.

Jordi Graupera intervén en l'acte central de Barcelona és Capital, ahir a Sants ■ BARCELONA ÉS CAPITAL

BARCELONA ÉS CAPITAL

Graupera fa una crida a fer fora l'Estat de Barcelona

El cap de llista de Barcelona és Capital, Jordi Graupera, va cridar ahir a "fer fora l'Estat de Barcelona" en l'acte central de la campanya de la formació, al qual van assistir, a la plaça de Sants, prop de 600 persones. Graupera va demanar "que mai més torni a passar que els representants polítics puguin desmuntar les nostres emocions", en referència al fet que Barcelona ha de ser l'epicentre del renaixement de l'exercici a l'autodeterminació. "S'està escampant com la pólvora encesa. Està despertant un continent

que s'havia bastit sobre la por i sobre la guerra. Una política pensada per fer-vos sentir petits, que no ens enganyin. Això s'ha acabat a Barcelona. Fem fora l'Estat d'aquesta ciutat", va sentenciar. En l'acte, també hi ha prenent la paraula l'advocat de Clara Ponsatí, Amer Anwar, que va afirmar que ara és el moment de votar independència: "Franco estaria molt orgullós de l'Espanya moderna. Una Espanya que des de l'exterior és vista com un lloc on no es respecten els drets humans. No és vista com una democràcia." ■ J.R.

BPC-CIUTADANS

Valls veu racisme en Torra i no a expulsar persones d'ètnia gitana

El candidat a l'alcalde de la plataforma Barcelona pel Canvi-Ciutadans, Manuel Valls, va assegurar ahir que percep en l'independentisme "racisme", "xenofòbia" i "supremacisme", i es va comprometre a impulsar polítiques d'integració econòmica i social per al col·lectiu d'ètnia gitana i posar fi a la "discriminació". Valls va fer aquestes declaracions després de reunir-se amb representants del col·lectiu, a la Verneda. El candidat, però, va defensar haver impulsat l'expulsió de persones d'aquest col·lectiu quan era primer ministre a França. "Una cosa són les polítiques d'immigració dels estats i una altra, les actituds racistes", com les de l'independentisme a Catalunya, va defensar l'ex primer ministre francès. "Una política d'immigració no pot ser racista. A Catalunya sí que hi ha racisme i supremacisme. El discurs de Núria de Gispert, l'expresidenta del Parlament, o els escrits de Quim Torra, president de la Generalitat, sí que són racisme i supremacisme", va sentenciar l'alcalde. ■ J.R.

Josep Bou, ahir, davant de Can Vies ■ PP

PP

Bou promet enderrocar Can Vies, "bandera de la victòria ocupa"

El candidat del PP a l'alcalde de Barcelona, Josep Bou, va plantejar ahir "desallotjar i enderrocar" Can Vies, una "bandera de la victòria" dels ocupes i dels qui van "contra la llei i la norma, contra la propietat privada". Bou va fer aquestes manifestacions just davant del centre ocupat el 10 de maig de 1997. El candidat popular vol fer-lo desaparèixer per finalitzar "la tercera i última fase de la urbanització del calaix de les vies de Sants". Bou va defensar que, a l'excalde Xavier Trias, "li van tremolar les cames" durant l'intent de desallotjament de Can Vies. ■ REDACCIÓ

CUP-CAPGIREM BARCELONA

La CUP critica els candidats "que cauen en paracaigudes"

La cap de llista de la candidatura de la CUP a Barcelona, Anna Saliante, va criticar ahir en un míting al barri de Gràcia, que les institucions siguin "una joguina dels poders fàctics" i que hi hagi "candidats oportunistes" que "han caigut en paracaigudes sense conèixer la ciutat". Saliante va carregar contra els alcaldables que "no coneixen" la ciutat, "estran enquistats en les velles lògiques de la marca Barcelo-

na" i "no han fet ni una proposta útil". "S'està demostrant que en aquesta campanya, malgrat que ells tinguin els recursos tècnics i l'experiència política, els vells partits continuen enquistats en les velles lògiques de la marca Barcelona", va sentenciar. També va retreure a l'alcalde Ada Colau que durant el seu mandat l'Ajuntament "continui sent un executor dels interessos privats". ■ J.R.

El joc

<p>LOTERÍA NACIONAL SORTEIG DEL DIA 18 DE MAIG DEL 2019 Deu sèries de 100.000 bitllets cadascuna</p>										<p>SORTEIG 40 19</p>		<p>Llista acumulada de les quantitats que han correspost als números premiats, classificats per la seva xifra final Aquests premis caduquen als tres mesos, comptats a partir del dia següent al del sorteig</p>							
0		1		2		3		4		5		6		7		8		9	
NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS	NÚMEROS	EUROS
34800	360	34801	300	34802	360	34803	300	34804	300	34805	300	34806	300	34807	300	34808	300	34809	360
34810	360	34811	300	34812	360	34813	300	34814	300	34815	300	34816	300	34817	300	34818	300	34819	360
34820	360	34821	300	34822	360	34823	300	34824	300	34825	300	34826	300	34827	300	34828	300	34829	360
34830	360	34831	840	34832	360	34833	300	34834	300	34835	300	34836	300	34837	300	34838	420	34839	480
34840	360	34841	300	34842	360	34843	300	34844	300	34845	300	34846	300	34847	300	34848	420	34849	360
34850	360	34851	300	34852	480	34853	300	34854	300	34855	300	34856	300	34857	300	34858	300	34859	360
34860	480	34861	300	34862	360	34863	300	34864	300	34865	300	34866	300	34867	300	34868	300	34869	360
34870	360	34871	300	34872	360	34873	300	34874	300	34875	300	34876	300	34877	300	34878	300	34879	360
34880	360	34881	300	34882	360	34883	300	34884	420	34885	300	34886	300	34887	300	34888	10.300	34889	600.000
34890	10.360	34891	420	34892	360	34893	300	34894	300	34895	300	34896	300	34897	300	34898	300	34899	360
43800	360	43801	300	43802	360	43803	300	43804	300	43805	300	43806	300	43807	300	43808	300	43809	360
43810	360	43811	300	43812	360	43813	300	43814	300	43815	300	43816	300	43817	300	43818	300	43819	360
43820	360	43821	300	43822	360	43823	300	43824	300	43825	300	43826	300	43827	300	43828	300	43829	360
43830	360	43831	840	43832	360	43833	300	43834	300	43835	300	43836	300	43837	300	43838	420	43839	480
43840	360	43841	300	43842	360	43843	300	43844	300	43845	5.840	43846	120.000	43847	5.840	43848	420	43849	360
43850	360	43851	300	43852	480	43853	300	43854	300	43855	300	43856	300	43857	300	43858	300	43859	360
43860	480	43861	300	43862	360	43863	300	43864	300	43865	300	43866	300	43867	300	43868	300	43869	360
43870	360	43871	300	43872	360	43873	300	43874	300	43875	300	43876	300	43877	300	43878	300	43879	360
43880	360	43881	300	43882	360	43883	300	43884	420	43885	300	43886	300	43887	300	43888	300	43889	780
43890	360	43891	420	43892	360	43893	300	43894	300	43895	300	43896	300	43897	300	43898	300	43899	360
Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions		Terminacions	
720	360	661	300	52	180	513	300	2324	1.500	8235	1.500	1746	1.500	517	300	38	120	6289	1.680
60	180	831	540	2	60	663	300	84	120	115	300					48	120	689	480
0	60	31	240							195	300							89	180
		91	120							425	300							9	60

EN AQUEST SORTEIG HI HA EN JOC 42.000.000 D'EUROS EN PREMIS